

ΕΚΤΟΡΑΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ- ΕΤΩΝ 35

ΑΘΗΝΑ (Ν6)

-Να ξεκινήσουμε από την παιδική ηλικία

-Οκ. Κατ' αρχάς είμαι μοναχοπαίδι... Εμμ... Τα πρώτα χρόνια του νηπιαγωγείου και την πρώτη και τη Δευτέρα δημοτικού είχα πάει σε σχολείο Μοντεσσόρι, το οποίο είναι ένα συγκλονιστικό εκπαιδευτικό σύστημα -κατά τη γνώμη μου-, κι έβγαλε πράγματα στη ζωή μου αργότερα, δηλαδή...

-Τα βρήκες μπροστά σου μετά...

-Ναι, ένα από τα βασικά που έπρεπε να κάνουμε τότε ήταν ότι έπρεπε να επιλέξουμε ότι θέλουμε να κάνουμε και μετά να βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους. Ε, αυτό το ότι θα βάλω τα πράγματα στη θέση τους έχει βγει στην ενήλικη ζωή πλέον... Δεν... Με έμαθε να τακτοποιώ τα πράγματα πιο μετά ας πούμε... Εμμ... Δε θυμάμαι ποτέ έμαθα την αλφαβήτα, δε θυμάμαι ποτέ ξεκίνησα να γράφω, κάναμε πολύ ωραία πράγματα και μαθηματικά και τετραγωνικές ρίζες, κλάσματα, πολλαπλασιασμούς σε πάρα πολύ μικρή ηλικία...

-Νωρίτερα από ότι σε ένα τυπικό εκπαιδευτικό σύστημα;

-Στη Δευτέρα δημοτικού. Κάναμε τετραγωνικές ρίζες στο προνήπιο και στην πρώτη δημοτικού. Εμμ ...Είχα πάντα ένα θέμα με την ορθογραφία και αυτό άρχισε να φαίνεται μετά όταν πήγα στην Αηδονοπούλου και στην Ιόνιο, εεε...

-Άρα πόσα χρόνια ήτανε.....

-Στο Μοντεσσόρι είχα μείνει μέχρι τη Δευτέρα δημοτικού, μέχρι και τα επτά μου. Το ... Δεν είχε φανεί κάπου ότι είχα κάποιο θέμα δυσλεξίας, δηλαδή και τα γράμματά μου ήταν πολύ καλά και δεν έγραφα τα γράμματα ανάποδα... Είχα ένα θέμα με την ορθογραφία, αλλά πέραν αυτού δεν υπήρχε κάτι άλλο που θα μπορούσε κάποιος να καταλάβει κάτι. Εμμ... Γενικά, και όσο μεγαλώνοντας ,... ας πούμε ότι οι γονείς μου μου έλεγαν πάντα ότι έχω δυνατότητες, αλλά ήμουν μέτριος μαθητής, δηλαδή έβγαζα ένα 8-9 στο δημοτικό κι ένα 15-16-17 στο Γυμνάσιο και στο Λύκειο και εγώ μέσα μου αισθανόμουν ότι αυτό είναι καλά, ότι δεν μπορούσα να πάω σε κάτι παραπάνω.

Πράγμα το οποίο τώρα καταλαβαίνω ότι δεν ίσχυε, δηλαδή ο Μ.Ο στα μαθήματά μου σίγουρα επηρεαζόταν από πράγματα τα οποία δυσκολεύομαι να παρακολουθήσω.

- *Όπως;*

-Δυσκολεύομαι να διαβάσω και να αποστηθίσω ιστορία. Ενώ δεν είχα θέμα με την αποστήθιση αν καθόμουν να μάθω ένα κείμενο, να πω ότι θα το γράψω, θα το απομνημονεύσω, θα το ξαναγράψω, θα το Αυτό γινόταν... Έγινε ακόμη και στο Πανεπιστήμιο σε κάποια μαθήματα, αλλά... εμμ... Ιστορία, Θρησκευτικά, Γεωγραφία, με δυσκόλευαν πάρα πολύ γιατί ήταν δύσκολη η συγκέντρωσή μου κατά την ανάγνωση. Δηλαδή, αν πούμε ότι έχουμε μια σελίδα με ένα κείμενο, που τρέχουν οι γραμμές, κάποια στιγμή, ας πούμε, συναντάς μια τελεία. Το μάτι μου μπορεί να πήγαινε από την τελεία στην επόμενη γραμμή και ξανά στην επόμενη τελεία και ξανά, και αυτό να... να διαβάζω κάτι χωρίς να το διαβάζω ουσιαστικά για αρκετή ώρα

-*Χωρίς να κάνεις κατανόηση δηλαδή...*

-Ναι... Σαν να είναι το μυαλό μου κάπου αλλού. Να διαβάζει το μάτι μου και να κάνει συνεχώς την ίδια κίνηση γιατί δε μπορεί να πάει παρακάτω, για πάρα πολύ χρόνο.. Εμμ... γύρω στα 19-20, όταν ήμουν στο τέλος του πρώτου έτους στο Πανεπιστήμιο, όπου φυσικά στο πρώτο έτος μου είχαν μείνει από τα 10 μαθήματα τα 9, δεν είχα περάσει κανένα, εμμ... ήθελα να διαβάσω τέλος πάντων για να προχωρήσω και άρχισα να αντιλαμβάνομαι ότι διαβάζω αργά, το οποίο..., μετά μου ήρθαν και μνήμες τέλος πάντων, γιατί ο διπλανός μου στο σχολείο πάντα διάβαζε μια σελίδα πιο γρήγορα από μένα... εμμ.. οπότε επειδή ερχόταν αυτή η εξάντληση με το αργό διάβασμα, την αδυναμία συγκέντρωσης, το μάτι μου που ξαναγύρναγε ξανά και ξανά και μετά από μισή ώρα αισθανόμουν ότι είχα σκάψει ένα χωράφι ολόκληρο, εε.. άρχισα να ψάχνω τρόπους να δω πως μπορώ να διαβάσω πιο γρήγορα, δηλαδή να κάνω τεχνικές fast reading, ας πούμε, όποτε να είμαι πιο αποδοτικός. Και κάποιος μου πρότεινε να κάνω μια εξέταση δυσλεξίας και πήγα στον κ. Καρπαθίου, στον εγκέφαλο, και έκανα ένα εγκεφαλογράφημα, έκανα μια συνάντηση με τον κ. Καρπαθίου και μου είπε ότι ...κάναμε μια γενική συζήτηση τέλος πάντων... και μου είπε ότι κοίταξε να δεις δεν είναι κάτι να σε ανησυχεί, έχεις μια μορφή δυσλεξίας, δεν είναι κάτι ιδιαίτερο, απλά αν πούμε ότι εσύ διαβάζεις μια ώρα ουσιαστικά διαβάζεις 6 λεπτά και όλο το υπόλοιπο είναι ένας χρόνος που χάνεται και εξαντλείσαι και είναι συγκλονιστικά εξαντλητικό.

-Και αναποτελεσματικό ε;

-Ναι, εντάξει δεν υπήρχε κάποιο αποτέλεσμα σε όλο αυτό. Αυτό λοιπόν, όταν εντάξει και η σπουδή μου είχε να κάνει με αυτό το θέμα, δηλαδή έτυχε να προσπαθώ να διαβάσω ένα συγγενές μάθημα, ξεκίνησα να διαβάζω φυσικοχημεία για το δεύτερο έτος στο Πανεπιστήμιο κι εκεί άρχισα να ζορίζομαι. Και... για κάποιο λόγο συνδύασα ότι αντίστοιχο πρόβλημα με αυτό που είχα στα 19 μου με 20 ήταν η χημεία στο σχολείο, όπου είχαμε έναν καθηγητή δεσμών, ο οποίος προσπαθούσε να μας μάθει να παραγαλίζουμε πράγματα, να απαντάμε σε συγκεκριμένες ερωτήσεις να ... Κι εγώ αυτό δεν μπορούσα να το κάνω.. Ενώ διάβαζα πάρα πολλές ώρες. Όταν λέμε πάρα πολλές ώρες, πάρα πολλές ώρες!! Δηλαδή μιλάμε συγκλονιστικές ώρες διαβάσματος πάνω σε αυτό και για κάποιο λόγο στη χημεία δεν ήμουν καλός. Ποτέ! Αντίστοιχα όμως ..εε... επειδή είχα, είχα την τύχη στο σχολείο να κάνω μάθημα με έναν καθηγητή φυσικής, ο οποίος ήταν πάρα πολύ προοδευτικός για το εκπαιδευτικό σύστημα της Ελλάδας, κι είχε γράψει και δυο βιβλία για την πρώτη Λυκείου και τη Δευτέρα Λυκείου, Φυσικής, ο Ανδρέας Κασέτας, εκείνος προσέγγιζε την εκπαίδευση της φυσικής με πολύ διαφορετικό τρόπο σε σχέση με το κλασικό σύστημα «μαθαίνω ορισμούς-μαθαίνω εξισώσεις...»

-«τύπους...»

-..Συγκεκριμένα μας έλεγε-τώρα που είπες γι αυτό- όποτε κάποιος έλεγε «ο τύπος τάδε...» του έλεγε «τύπος είσαι και φαίνεσαι!» (γέλια) «Αυτό είναι μια εξίσωση, είναι ένας νόμος, τύπος δεν είναι!» (γέλια). Σε αυτό το μάθημα λοιπόν, όπου –εντάξει- ήταν και μια εκπαιδευτική φιγούρα.... μεντορική, πατρική, που με είχε βοηθήσει πάρα πολύ γιατί στην πρώτη... Κατ αρχάς μια δυσκολία που επίσης αντιμετώπισα στα χρόνια εκπαίδευσης ήταν οι τάξεις-σταθμοί. Η τετάρτη δημοτικού, η πρώτη Γυμνασίου, η πρώτη Λυκείου ... Αυτές οι τάξεις πάντα ήταν μια βουτιά για μένα ως προς την απόδοση και την αποτελεσματικότητα στο σχολείο..

-Βουτιά προς τα κάτω;

-Ναι, ναι ...και ήταν και τα χρόνια τα οποία τα θυμάμαι με πόνο ρε παιδί μου (γέλια), με θλίψη πώς να το πω! Εεε... την αλλαγή αυτή δε μπορούσα να την παρακολουθήσω και θεωρώ ότι είναι και πάρα πολύ μεγάλη από τη μια τάξη στην άλλη. Δεν έχει καμία σχέση η Τρίτη δημοτικού με την Τετάρτη δημοτικού, δεν έχει καμία σχέση η έκτη

δημοτικού με την πρώτη Γυμνασίου, δεν έχει καμία σχέση η Τρίτη Γυμνασίου με την πρώτη Λυκείου. Είναι τεράστιες οι διαφορές...

-Ότι υπάρχει ένα κενό ...δεν υπάρχει μια γέφυρα ομαλή...

-Είναι σαν να κάνεις κάτι άλλο σε σχέση με την προηγούμενη χρονιά... Άλλο πράγμα, άλλο εκπαιδευτικό σύστημα, άλλες ανάγκες και αυτό δεν μου το έχει εξηγήσει και ποτέ κανείς... Φτάνω λοιπόν στην πρώτη Λυκείου, που σαφώς σε αυτά που λέμε τώρα αλλάζει και η ηλικία, υπάρχουν και εφηβικά θέματα , αλλά η πρώτη Λυκείου συγκεκριμένα ήταν ... με είχε δυσκολέψει πάρα πολύ... Και... με φωνάζει λοιπόν κάποια στιγμή ο Κασέτας , φωνάζει και τη μητέρα μου και κάνουμε μια συνάντηση και λέει «κοίταξε να δεις, τι γίνεται; Πέρσι τα πήγαινες καλύτερα, φέτος τι συμβαίνει;». Και του λέω «Κοιτάξτε να δείτε εγώ διαβάζω, διαβάζω όσο διάβαζα και πέρσι, αλλά δεν φέρνει αποτέλεσμα. Μου λέει «Οκ. Καταλαβαίνω τι λες . Τα πράγματα φέτος είναι διαφορετικά από ότι ήταν πέρσι. Φέτος πρέπει να προσπαθήσεις πιο πολύ. Δεν μπορώ να σου εξηγήσω γιατί συμβαίνει αυτό αλλά είναι διαφορετικά. Θέλει μια διαφορετική προσέγγιση, την οποία πρέπει να βρεις πως θα την κάνεις. Καλά;»-«Καλά». Τέλος πάντων, μετά από αυτό ξεκίνησα πολύ να ασχολούμαι με το μάθημά του, το οποίο είχε διαφορετική βάση από τα υπόλοιπα. Είχε βάση φιλοσοφίας, προσέγγιζε διαφορετικά τη γνώση, είχε μια πιο αφηγηματική προσέγγιση προκειμένου να έρθει η κατανόηση... εμμ... Μπορώ να σου πω ότι θυμάμαι ακόμη πράγματα που έμαθα τότε και τα οποία δεν τα έμαθα καλύτερα στο Πανεπιστήμιο...

-Οκ...

-Και αυτά τα πράγματα με συντρόφευσαν και με συντροφεύουν ακόμη στη σκέψη μου. Όχι μόνο σαν γενική φιλοσοφική εκπαίδευση, ότι μου έδωσε γενικές γνώσεις ... Καθόρισε το πώς μπορώ να δω τα πράγματα... Έναν τύπο, που λες, μια εξίσωση, τι μπορεί να σημαίνει αυτό σε πιο ρεαλιστικό επίπεδο...

-Άρα σου έκανε σύνδεση με την πραγματικότητα, ήταν πιο βιωματική η μάθησή του ίσως...

-Ναι... Σταμάτησε να είναι μια στείρα προσέγγιση στη γνώση και να μπορείς να συνδυάσεις κι άλλα πράγματα πίσω από αυτό. Εμμ... παρόλα αυτά έχω να σου πω ότι όταν ξεκίνησα να προετοιμάζομαι για το Πανεπιστήμιο, όπου έμπλεξα με έναν

καθηγητή άλλο που είχε πιο μεθοδικό σύστημα, ως προς το πώς να διαβάζεις , το ένα πράγμα συμπλήρωσε το άλλο.

-Σε βοήθησε η οργάνωση λοιπόν...;

-Ναι, ναι . Ήταν επίσης πολύ καθοριστικό για μένα, το ότι φεύγουμε από την απλή ανάγνωση, τη γενική γνώση και πάμε σε μια δομή κι έναν τρόπο σκέψης, ο οποίος μου χρειαζόταν και δεν τον είχα. Και αυτά τα δυο πράγματα μαζί θεωρώ ότι είναι ιδανικά, είναι ο ιδανικός τρόπος για να προσεγγίσεις τη γνώση σε ένα παιδί. Εμμ...

-Να σε ρωτήσω... Μετά το Μοντεσσόρι μου είπες πήγες σε ένα σχολείο ...;

-Σχολή Αηδονοπούλου, η οποία ήταν πιο ελεύθερο...

-Ιδιωτικό;

-Ιδιωτικό. Και πιο... Δεν ήταν μοντεσσοριανό σύστημα, αλλά ήταν πιο ελεύθερο σύστημα εκπαίδευσης σε σχέση με το επόμενο σχολείο που πήγα, δηλαδή έδινε μια κάποια ελευθερία στο παιδί. Ας πούμε υπήρχε ένα υπερκινητικό παιδάκι μέσα στην τάξη , το οποίο καθόταν κάτω από τον πίνακα, διάβαζε μόνο του άλλα κεφάλαια σε άλλα μαθήματα, δεν...-πώς να το πω τώρα- η δασκάλα μας προσαρμοζόταν κάπως και σε αυτό το παιδί.

-Ήταν πιο ευέλικτη.

-Ναι, ναι.

-Άρα εκεί συνέχισες και Γυμνάσιο-Λύκειο;

-Όχι, όχι. Εκεί έκατσα ένα χρόνο και μετά ξανά άλλαξα σχολείο και πήγα στην Ιόνιο Σχολή, η οποία επίσης ήταν ένα μεγάλο σοκ. Ήταν στην Τετάρτη δημοτικού που σου λέω, που-εντάξει-το σοκ είχε να κάνει και με το ότι άλλαξα σχολείο και πήγα σε ένα πολύ αυστηρό σύστημα πλέον. Εκεί δεν υπήρχε καμιά ελευθερία. Εκεί τα πράγματα ήταν.. business as usual... Η εκπαίδευση γίνεται με αυτόν τον τρόπο, κάνουμε τα πράγματα με αυτόν τον τρόπο, και συγκεκριμένα στην τετάρτη δημοτικού και με μια δασκάλα, η οποία ήταν πάρα πολύ αυστηρή. Πολλή φωνή, πολλή επίκριση, πολλή ειρωνία... η κυρία Μαρκοπούλου (γέλια).

-Έχει μείνει στη μνήμη σου...

-Βέβαια, βέβαια. Συγκλονιστική αντιπάθεια! (γέλια). Εμμ... Τι άλλο να σου πω τώρα... Φτάνουμε στα 19 ας πούμε, έψαξα πώς να διαβάζω γρηγορότερα, πήγα στον κ. Καρπαθίου, έκανα μια ...ξεκίνησα μια σειρά με μαθήματα και τη θεραπεία την οποία μου έκανε...

-Α, έκανες παρέμβαση ως ενήλικας; έκανες κάτι ως ενήλικας... Τι ήταν αυτό; Σε εκείνον έκανες κάτι;

-Σε εκείνον, ναι. Εμμ... ήτανε κάποιες συνεδρίες όπου είχε κάποια... διάφορα βιβλία, ας πούμε, δικά τους κείμενα, φορούσα ακουστικά που έπαιζε στο ένα αυτί μια μουσική ή και στα δυο-δεν το θυμάμαι τώρα αυτό-και κάπου ακουγόταν κι ένα «μπιπ-μπιπ» σε συγκεκριμένο τόνο. Και... στα βιβλία αυτά υπήρχαν διάφορες ασκήσεις, δηλαδή σ' ένα κείμενο μπορεί να έλειπε ένα γράμμα ή μια συλλαβή, να ήταν ανάποδα γραμμένο όλο το κείμενο, δηλαδή αντί να είναι από τα αριστερά προς τα δεξιά, να είναι από τα δεξιά προς τα αριστερά, εμ... είχε κάποια γράμματα που έπρεπε να τα αντικαταστήσω με κάποια άλλα, εμ... διάφορα τέτοια και άλλα που δεν τα θυμάμαι τώρα να στα πω..

-Αυτά είχαν στόχο τη βελτίωση της ανάγνωσης;

-Θα σου πω. Εμμ... και έπρεπε όταν ακούω τον ήχο, ο οποίος είχε έναν συγκεκριμένο ρυθμό, και άλλαζε, μαζί με τη μουσική που έπαιζε, η οποία δεν είχε λόγια ήταν -ξέρω γω - «Τα παιδιά του Πειραιά» σε ορχήστρα...

-Ορχηστρικό...

-Ναι... Έπρεπε να διαβάζω συλλαβή-συλλαβή κάποιο... το κείμενο που έβλεπα και να αλλάζω γράμματα, να βρίσκω γράμματα, να... κάθε φορά που ακούω το «μπιπ». Αυτό κρατούσε περίπου μια ώρα και μου άλλαζε και τις ασκήσεις και ήταν επίσης αρκετά κουραστικό μετά. Δηλαδή, κατά τη διάρκεια χασμουριόμουν και μου έλεγε «Μη χασμουριέσαι! Οξυγονώνεται ο εγκέφαλός σου σε περιοχές που δεν δούλευαν πριν!» και διάφορα άλλα τέτοια και φεύγοντας φυσικά είχα ένα κεφάλι καζάνι. Το θέμα είναι ότι μετά από αυτές τις θεραπείες ή τις συνεδρίες το πρόβλημα της συγκέντρωσής μου άλλαξε. Μπορούσα πλέον να διαβάζω για ώρες.

-Όντας συγκεντρωμένος;

-Ναι.

-Και κατανοώντας καλύτερα;

-Ναι! Άλλαξε η ζωή μου! Μπορούσα να διαβάσω ένα βιβλίο, μπορούσα να διαβάσω μαθήματα, μπορούσα να είμαι συγκεντρωμένος, ήτανε... και είχα στείλει κι έναν φίλο μου μάλιστα, ο οποίος είχε κάνει κι εκείνος θεραπείες, κι ήτανε... εκείνος είχε διαγνωσθεί με θέμα δυσλεξίας από τα 16 του.

-Για πόσο καιρό ήταν η παρέμβαση; Πόσο κράτησε;

-Πρέπει να ήταν είκοσι μαθήματα. Τρεις μήνες..

-Βραχεία παρέμβαση..

-Ναι, και μετά ξαναέκανα, είχα αφήσει ένα κενό , δεν είχα κάνει κάποια και μετά ξαναέκανα κι έναν κύκλο.

-Ήταν κάποια μέθοδος συγκεκριμένη;

-Δεν ξέρω. Και μάλιστα τώρα που το σκέφτομαι, είχα στείλει κι ένα κοριτσάκι 12 χρονών, το οποίο είχε πολύ σοβαρότερο πρόβλημα δυσλεξίας από μένα και που άλλαξε κι εκείνου η ζωή, πάρα πολύ... Κι άλλο ένα παιδάκι 6 χρονών, -πω πω! (γέλια) έχω στείλει αρκετούς πελάτες- το οποίο εκείνο ξεκίνησε σε μικρή ηλικία. Το κοριτσάκι αυτό 12 χρονών, από ότι μου είχε πει η μητέρα του, πρέπει να έκανε 4-6 ώρες ιδιαίτερα κάθε μέρα για να μπορέσει να βγάζει ένα 10-12 στην τάξη για να μπορεί να περνάει την τάξη. Δραματική κατάσταση!

-Στο σχολείο σου είχαν ποτέ παρατηρήσει κάτι;

-Όχι.

-Κανένας;

-Κανένας. Ποτέ.

-Οι εκπαιδευτικοί-πέρα από αυτούς που αναφέραμε-πως σε αντιμετώπιζαν;

-Κοίταξε, δεν ήμουν κακός μαθητής, ούτε δεν μπορούσα να παρακολουθήσω το μάθημα. Ήταν αυτό που λέμε «καλός, αλλά δεν διαβάζει. Δεν προσπαθεί αρκετά». Δεν ισχύει αυτό. Ήταν πολύ... Αλλά δε μπορούσε να το ξέρει κάποιος καθηγητής μου αυτό το πράγμα. Το ότι εγώ, ας πούμε, τώρα έχω καμπανάκια είδα τον ανιψιό της Μαρίας,

ας πούμε, κάποια στιγμή και μου έγραψε κάτι και μου το έγραψε ανάποδα, ή κάποια στιγμή κουράστηκε... Εντάξει, δεν είναι κακό να το εξετάσει αυτό ένας γονιός νωρίς, αλλά είναι προσωπικό μου βίωμα και δικό μου πάθημα για να πάω προς τα εκεί .

-Σαν παιδί πως ήσουν;

-Χμμ... Αρκετά κλειστός. Είχα πολύ.. είχα φίλους. Και έκανα πάντα πολύ στενούς δεσμούς φιλίας, αδελφικούς. Εεε... Διάβαζα πάρα πολλά Μίκυ Μάους. Πάρα πολλά. Κι ήταν κι ο τρόπος μου να ηρεμώ. Το να μπαίνω σε αυτό το... Δηλαδή, ότι κι αν με απασχολούσε, όταν διάβαζα ένα Μίκυ Μάους εκεί....

-Σε αυτορρύθμιζε...

-Ναι. Το οποίο μετά τα 24 νομίζω ότι το βρήκα βλέποντας σειρές (γέλια)... Ο ίδιος τρόπος που είχα με τα Μίκυ Μάους, τα οποία τα διάβαζα μέχρι τα 25- 26, νομίζω ότι μετά αντικαταστάθηκε με την τηλεόραση.

-Λες δεν ήσουν ανοιχτός αλλά είχες πολλούς φίλους και δεσμούς ισχυρούς...

-Πολύ ισχυρούς.

-Και στο σχολείο;

-Ναι. Έχω... ο κουμπάρος μου που του βάφτισα το παιδάκι είναι κολλητός μου φίλος από το σχολείο, από 9 χρονών. Ο κουμπάρος μας που μας βάφτισε είναι παιδικός μου φίλος από το μοντεσσοριανό από 2,5 χρονών! Πολύ στενούς δεσμούς φιλίας!

-Άρα παρότι έτσι υπήρχαν δικές σου –σε εισαγωγικά –δυσκολίες σε όλη τη διαδικασία, σε όλη την περίοδο της σχολικής ζωής, αυτό δεν...

-Κοινωνικά δεν έμενα εκτός κοινωνικά. Ήμουν και αρκετά popular παιδί στη συναναστροφή μου με τους υπόλοιπους.

-Άρα δεν είχε αντίκτυπο ουσιαστικά αυτό, η επίδοσή σου,....

-Πιστεύω ότι είχε ένα αντίκτυπο ως προς την αυτοπεποίθησή μου. Δηλαδή είχα πάντα πολλές ανασφάλειες και νομίζω ότι έχω ακόμα ανασφάλειες. Αλλά αυτό είχε μάλλον να κάνει με το τι πίστευα ότι μπορώ να κάνω. Δηλαδή το ότι ερχόταν η μητέρα μου, ας πούμε, ή η θεία μου, μου φώναζε «Διάβασε! Διάβασε!» και «Δε διαβάζεις!» και δεν αυτό και δεν εκείνο, σε άλλες στιγμές έλεγε «Αφού μπορείς, βρε παιδί μου! Μα έχεις

πολλές δυνατότητες!». Αυτό το πράγμα όμως, εγώ δεν μπορούσα να το αισθανθώ μέσα μου. Δηλαδή έλεγα ότι εγώ είμαι μαθητής του 15-16, άντε αν φτάσω το 17 είναι καλά. Δεν είχα αναπτύξει μέσα μου τη λογική ότι το άριστα είναι το 20. Καταλαβαίνεις τι σου λέω;

-Απόλυτα.

-Το οποίο επίσης αυτό μετά τις σπουδές μου άλλαξε. Δηλαδή...

-Και μετά την παρέμβαση;

-Ναι, ναι. Άλλαξε. Σταμάτησα να θεωρώ ότι οι δυνατότητές μου είναι μέχρι εκεί. Γιατί είχα πετύχει κι άλλα πράγματα με τις σπουδές μου.

-Ενώ όμως είχες διορθώσει-σε εισαγωγικά...

-Ναι, ναι.

-Αρα θα έλεγες ότι το γεγονός ότι έκανες κάτι γι αυτό, παρενέβη, ήταν καθοριστικό και για την εξέλιξή σου μετά...

-Σαφώς, βέβαια.

-Θεωρείς ότι αν δεν είχες κάνει κάτι τέτοιο υπήρχε πιθανότητα να διακυβεύονταν κι οι ίδιες οι σπουδές, η δυνατότητα των σπουδών;

-Ναι, πιστεύω ότι μπορεί να έφτανα στο 5^ο έτος και να είχα τα μισά μαθήματα και κάποια να μην μπορούσα να τα περάσω.

-Να μην μπορούσες... η επιλογή του κλάδου των σπουδών; τι σπούδασες κατ' αρχήν;

-Σπούδασα Μηχανική Υλικών... εε... αυτό τώρα για να καταλάβεις είναι μια... ένας κλάδος χημικών μηχανικών και χημικών και φυσικών και μηχανολόγων και ηλεκτρολόγων μηχανικών που ουσιαστικά ασχολούνται με τα υλικά από τη δομή τους. Εμ... εμένα με γοήτευσε περισσότερο –δεν το έλυσα το θέμα της χημείας, δεν το έλυσα ποτέ 100%...

-Σε κέρδισε ο Κασέτας όμως (γέλια)...

-Ο Κασέτας με καθόρισε. Με καθόρισε ο Κασέτας. Με καθόρισε ο Κασέτας. Αλλά κι ήθελα να πάω και φυσικό κιόλας που δεν κατάφερα να μπω και η δεύτερη ή τρίτη

επιλογή μου ήταν η μηχανική υλικών, το οποίο αντικείμενο μου άρεσε πάρα πολύ ειδικά η μεταλλουργία, στην οποία εξειδικεύτηκα μετά, εε... μου έβγαζε έναν συνδυασμό ορισμένου και εμπειρικού και προβλέψιμου και μη προβλέψιμου και υπήρχε μια κατανόηση σε όλο αυτό. Ήταν λίγο κάποια διαγράμματα που με βοηθούσαν πάρα πολύ να καταλάβω τι συμβαίνει . Μιας και μιλάμε για Μίκυ Μάους και τέτοια! (γέλια).

-Άρα στην πραγματικότητα ο τρόπος που λειτουργεί η σκέψη σου ή τέλος πάντων το «μανθάνειν» ...

-Ήταν οπτικός.

-Ήταν οπτικός. Εικονογραφικό-οπτικός.

- Ήταν οπτικός και για να μάθει... αν πω πλέον -που έχω περάσει από όλα τα στάδια της εκπαίδευσης- ότι ήταν συνδυασμός οπτικού και γραφής και ταυτόχρονα απαγγελίας και έτσι κατέληξα να διαβάζω στο μεταπτυχιακό μου.

-Άρα για να πάμε και μετά στις σπουδές αργότερα, συνέχισες μετά τις σπουδές τις πρώτες, σε δεύτερο πτυχίο.

-Έκανα Προηγμένη Μεταλλουργία στην Αγγλία.

-Εξω. Άλλο εκπαιδευτικό σύστημα.

-Άλλο. Το οποίο εκπαιδευτικό σύστημα όμως με βοήθησε πάρα πολύ στο ότι στις εξετάσεις μου αποδέχτηκαν ότι είχα δυσλεξία και ήταν οι πρώτη φορά που είχα μισή ώρα παραπάνω για να γράψω.

-Στις εξετάσεις... ;Πως ήταν;

-Ήτανε πάρα πολύ βοηθητικό, που επίσης πιστεύω ότι αν δεν την είχα αυτή τη μισή ώρα θα είχα πολύ μεγάλο πρόβλημα στην, στην... όχι να μάθω

-Στην αξιολόγηση;

-Ναι. Δεν θα προλάβαινα να γράψω.

-Ωραία. Η σχέση σου ή μάλλον η σχέση της οικογένειας με όλη αυτή την ιστορία ποια ήταν;

-Πιστεύω ότι κι ο πατέρας μου έχει δυσλεξία. Και δεν το έχει μάθει ποτέ. Για διάφορους λόγους. Για τον τρόπο σκέψης, για αντιδράσεις... Είμαι πολύ σίγουρος. Ένα χαρακτηριστικό κομμάτι ήταν ότι πριν κάνω αυτή τη θεραπεία, ήθελα πάρα πολύ να διαβάσω ένα βιβλίο. Ξεκινούσα να διαβάζω ένα βιβλίο... μετά την τρίτη σελίδα το βιβλίο έμενε στην άκρη. Εμμ... έτσι ήταν κι ο πατέρας μου. Προσπαθούσε να διαβάσει, ήθελε να διαβάσει αλλά ... αναγνώριζα σημάδια, ρε παιδί μου πάνω του. Και πιστεύω ότι είναι κάτι, το οποίο το κληρονόμησα και το πήρα από κείνον. Επίσης, να σου πω ότι πλέον τώρα μετά από αυτή τη διαδικασία που έκανα, κάποια στιγμή προς το τέλος θυμάμαι ότι μου είχε πει ο Καρπαθίου ότι αλλάζει ο τρόπος που σκέφτεται ο εγκέφαλός σου, που.. που λειτουργεί ο εγκέφαλός σου. Ας πούμε ότι παλιά τις λέξεις τις έβλεπες σαν φωτογραφίες, ενώ τώρα μετά από αυτό που έχεις κάνει ξεκινάς και αντιλαμβάνεσαι τη λέξη σαν γράμματα σαν κείμενο. Τώρα στα 35 κάνω όλα τα ορθογραφικά λάθη που έχει ένα δυσλεξικός και δυσκολεύομαι πολύ να επανέλθω και να λέω «Ρε φίλε δε μπορώ να... δε μπορώ να θυμηθώ πως γράφεται αυτό το πράγμα!» . Ίσως βέβαια να παίζει ρόλο το ότι πλέον γράφω μόνο στον υπολογιστή. Κι αυτό ίσως να έχει δημιουργήσει κάτι. Αλλά έχει αλλάξει πάρα πολύ το πώς λειτουργούσε ο εγκέφαλός μου πιο πριν σε σχέση με το πώς λειτουργεί τώρα.

-Βλέπεις διαφορά δηλαδή... μεγάλη...

-Τεράστια... Τεράστια!

-Αρα αισθάνεσαι ότι ταυτόχρονα από ότι καταλαβαίνω διευρύνεται και το πεδίο της διαβίωσης μάθησης ή τέλος πάντων της εξέλιξης ή της απασχόλησης με διαφορετικά πράγματα που πριν μπορεί να φαινότουσαν λίγο πιο έτσι...

-Από αυτά που δεν ακουμπάμε, που δε μπορώ να τα κάνω, που δεν με τραβάνε...

-Μάλιστα. Η σχέση με τους συνομηλίκους πως εξελίχθηκε;

-Πότε στο σχολείο;

-Από το σχολείο και μετά.

-Τους συμμαθητές μου ας πούμε;

-Όλους. Εντός κι εκτός σχολείου.

-Καλά. Εξακολουθώ να κάνω στενούς δεσμούς φιλίας. Έχω καλές σχέσεις, είμαι κοινωνικός, έχω πολλούς φίλους, δεν ξέρω αν απαντάω σε αυτό που με ρωτάς...

-Ναι, ναι, μια χαρά. Ως ενήλικας πια, βλέποντας όλη αυτή την ιστορία, αισθάνεσαι ότι έπαιξε ρόλο και στο είδος της εργασίας που επέλεξες να κάνεις; Με τι ασχολείσαι κατ' αρχήν;

-Κάνουμε εισαγωγές προϊόντων από το εξωτερικό, οικιακού, ξενοδοχειακού εξοπλισμού, εργαλείων, ειδών προστασίας εργαζομένων, και είναι ένα αντικείμενο με το οποίο ασχολείτο κι ο πατέρας μου με διαφορετικό τρόπο, το οποίο δεν έχει νόημα να σου εξηγήσω τώρα ακριβώς- και ίσως και με λίγο διαφορετικά είδη, αλλά η βάση του ας πούμε ότι είναι κοινή. Το γραφείο, η επιχείρηση, το γραφείο αυτό καθεαυτό στο εμπορικό κομμάτι και στην εισαγωγή των προϊόντων προϋπήρχε. Σε αυτό που με ρωτάς δε μπορώ να σου πω ότι φταίει κάτι σε σχέση με τη δυσλεξία για την επιλογή μου, γιατί υπεισέρχονται και κάποια θέματα πιο ψυχολογικού τύπου θεωρώ....

-Όπως;

-Για το πώς επέλεξα ας πούμε να μείνω μαζί με τον πατέρα μου, και πώς ξέρεις και η δουλειά σε μικρή οικογενειακή επιχείρηση είναι και λίγο σπίτι και πως μπορεί κάποιος να επιλέξει να μείνει μες στο σπίτι του, οπότε πάμε σε άλλο κομμάτι νομίζω από το θέμα της δυσλεξίας και της επιλογής. Δε θεωρώ ότι αυτό με επηρέασε να έρθω σε αυτόν τον κλάδο ή να εξελίξω αυτή τη δουλειά ή να ακολουθήσω αυτή τη δουλειά ή...

-Άρα ήταν προσωπική επιλογή για «χ» λόγους.

-Ναι, ναι.

-Παρεμποδίστηκε καθόλου από τη δυσλεξία;

-Όχι.

-'Όχι πλέον, ε; ως ενήλικας πλέον...

-Όχι.

-Ωραία. Αν πάμε πίσω πάλι σε όλο το εκπαιδευτικό σύστημα και στο πως βίωσες όλη αυτή την ιστορία με τις όποιες εναλλαγές των φορέων, έκανες αλλαγές πολλές σε σχολεία, εε... τι θα μου έλεγες για το αν σε ρωτούσα για το αν αισθάνθηκες να μπαίνεις

σε μια μορφή κανονικοποίησης ή για το αν τέλος πάντων αυτό έφτασε να σε στιγματίσει με κάποιο τρόπο, και πως.

-Κοίτα, νομίζω ότι το κυριότερο κομμάτι είχε να κάνει με το ότι δε μπορούσα να δω εύκολα μια ανταμοιβή στην προσπάθειά μου. Δηλαδή, αυτό επηρέασε σίγουρα την αυτοπεποίθησή μου και περιόρισε το που μπορώ να στοχεύσω να φτάσω στο σχολείο. Πράγμα το οποίο σημαίνει ότι αν είχα λύσει αυτό το θέμα νωρίτερα και μπορούσα να γράψω καλύτερα ιστορία... τώρα δεν ξέρω ποιας γενιάς είσαι αλλά εμείς πετύχαμε και το σύστημα Αρσένη οπότε είχαμε να γράψουμε... Ήμασταν πρώτη γενιά... Εσύ είχες περάσει από δέσμες...

-Ναι...

-Οκ. Εμείς ήμασταν η πρώτη χρονιά μετά τις δέσμες που έπρεπε να διαβάσεις ιστορία και θρησκευτικά και έκθεση και βιολογία και φυσική και χημεία... Υπήρχαν κάποια μαθήματα στα οποία δεν είχα αποδώσει σωστά, εννοώ... Ενώ συντάσσω πολύ καλά κείμενα, γράφω πολύ καλά emails, δεν έχω πρόβλημα να γράψω ένα τεχνικό report, είναι άρτιο, στην έκθεση είχα γράψει 12 που σημαίνει ότι αυτό αυτόματα τον Μ.Ο μου τον είχε κατακερματίσει για να πω ότι θα πάω σε μια άλλη σχολή. Αν συνδυάσεις αυτή την κανονικοποίηση ότι πρέπει να περάσεις από όλο αυτό, δεν είσαι καλός σε αυτό-τι να κάνουμε!-συν το γεγονός ότι στα ...μέχρι την τρίτη Λυκείου εγώ σκεφτόμουν ότι μπορώ μέχρι το 17 maximum , ναι την επηρέασε. Δεν ξέρω πάλι αν σου απαντάω σε αυτό που ρώτησες αλλά...

-Ναι, απόλυτα. Αισθάνθηκες να στιγματίζεσαι με κάποιο τρόπο; Εδώ ο στιγματισμός περιλαμβάνει και τους γύρω, δηλαδή αν εισέπραξες από τους γύρω κάποια διαφορετική αντιμετώπιση.

-Εντάξει, ίσως από φίλους μου οι οποίοι ήταν πιο καλοί μαθητές αισθανόμουν ότι σκέφτονταν ότι «ο Έκτορας είναι μέχρι εκεί». Αλλά δεν ένιωθα ποτέ κάτι στη συμπεριφορά τους ότι ... κάποια απαξίωση, κάποια διαφορετική αντιμετώπιση, αλλά το σκεφτόμουν ότι αυτοί είναι του 19 εγώ είμαι του 17.

-Σκεφτόσουν τον εαυτό σου σαν διαφορετικό σε σχέση με τους υπόλοιπους ή σκεφτόσουν ότι κι οι άλλοι ίσως σκέφτονται εσένα ως διαφορετικό .

-Νομίζω πολύ λίγες φορές. Δεν θυμάμαι κάτι τέτοιο. Δεν το θυμάμαι αυτό.

-Τώρα ως ενήλικας πλέον, στην ενήλικη ζωή πως την βιώνεις τη δυσλεξία.

-Να σου πω πλέον δεν ασχολούμαι πολύ μαζί της. Την συναντάω μόνο στα ορθογραφικά μου λάθη. Δεν... και καταλαβαίνω πλέον αυτό που είχα ακούσει ότι σταδιακά θα αρχίσουν οι λέξεις να έχουν διαφορετική απορρόφηση από τον εγκέφαλό σου –χοντρά χοντρά. Δεν μπορώ να θυμηθώ πως ήταν να γράφω παλιά και πως είναι να γράφω τώρα. Αν εξαιρέσεις αυτό, δεν έχω κάτι άλλο με τη δυσλεξία. Δεν νομίζω ότι με επηρεάζει πλέον με άλλο τρόπο.

-Ούτε με κάποιο τρόπο στην καθημερινή σου ζωή, σαν τρόπο σκέψης ή σαν...

-Δεν ξέρω , δεν νομίζω ότι μπορώ να το αξιολογήσω πλέον αυτό. Δηλαδή, δεν έχω κάποιο σημείο αναφοράς για το πώς σκεφτόμουν πριν και το πώς σκέφτομαι τώρα. Είναι πλέον πολλά χρόνια. Και... δεν έχω δει και κάτι διαφορετικό. Εάν έκανα τώρα μια θεραπεία, η οποία με πήγαινε σε άλλο στάδιο και μπορούσα να συγκρίνω τώρα το πώς σκέφτομαι αυτή τη στιγμή και πως θα είμαι μετά μπορώ.. θα μπορούσα να σου απαντήσω. Τώρα, δεν μπορώ.

-Άρα θα έλεγες ότι όλο αυτό έχει να κάνει και με το αποτέλεσμα της παρέμβασης.

-Σαφώς.

-Μπορείς να φανταστείς πως θα ήταν αν δεν υπήρχε αυτή η παρέμβαση;

-Με φοβίζει λιγάκι αυτό. Με φοβίζει. Ήταν πολύ καθοριστικό κομμάτι για μένα. Κατ' αρχάς αυτό μου επέτρεψε να σκέφτομαι για τον εαυτό μου ότι μπορώ να κάνω πράγματα που δεν μπορούσα πριν. Δηλαδή μου έβγαλε αυτή τη λογική ότι «εσύ είσαι μέχρι το 16». Το 16 τώρα... είναι η βαθμολογία που είχαμε στο σχολείο. Εεε... μου έδωσε περισσότερες δυνατότητες. Να σκέφτομαι για τον εαυτό μου ότι έχει περισσότερες δυνατότητες.

-Που όντως είχε, γιατί αποδείχτηκε κατόπιν παρέμβασης, έτσι δεν είναι; Είδες δηλαδή τον εαυτό σου να μπορεί να κάνει πράγματα που πριν δεν φανταζόσουν ότι μπορείς να κάνεις.

-Ναι ρε παιδί μου, πήγα στην Αγγλία και ήμουν να διεκδικήσω υποτροφία , να πάω για διδακτορικό, είχα πετύχει, πώς να στο πω...

-Και με ένα άλλο σύστημα εκεί βέβαια...

-Σαφώς. Αλλά αυτό φαινόταν και πριν τις εξετάσεις. Δηλαδή, πριν φτάσουμε να εξεταστώ και με το άλλο σύστημα, εντάξει, και από τις εργασίες μου, ήταν πολύ ξεκάθαρο.

-Μάλιστα. Νομίζω τελειώσαμε λίγο πολύ. Δεν ξέρω αν θες να προσθέσεις κάτι άλλο έτσι... γι αυτό το βίωμα;

-Δε νομίζω. Δεν έχω κάτι άλλο στο μυαλό μου τώρα.

-Ωραία. Ευχαριστώ πολύ.

-Εύχομαι με κάποιο τρόπο πάντως μια εξέταση για μαθησιακές δυσκολίες να είναι κάτι το οποίο να ναι στάνταρ στο εκπαιδευτικό σύστημα σε πολλή μικρή ηλικία...

-Ένα screening test δηλαδή έγκαιρα..

-Αυτό το εύχομαι πραγματικά! Εύχομαι να μην περάσει ένα παιδί ξανά... Α και κάτι ακόμη το οποίο ξέχασα να το πω. Μετά το Πανεπιστήμιο, επειδή ήθελα να πάρω μια βεβαίωση ότι έχω δυσλεξία, για την οποία δεν είχα διαγνωσθεί ποτέ όμως, χρειαζόμουν μια βεβαίωση από έναν δημόσιο οργανισμό. Είναι τραγικό , τραγικό αυτό το οποίο συμβαίνει με τους δημόσιους οργανισμούς για μαθησιακές δυσκολίες. Είναι δραματικό πράγμα!!

-Τι εννοείς;

-Εννοώ ότι κατ' αρχάς δεν μου επιτρέπανε να περάσω από οποιαδήποτε εξέταση , γιατί ήμουν ενήλικας, και μόνο για να μπορέσω να βρω, να φτάσω να πάω κάπου να μιλήσω με κάποιον έπρεπε... πέρασα από 3-4 κέντρα παρακαλώντας και έπρεπε να πάω βάσει διεύθυνση κατοικίας. Και το ένα κέντρο, το οποίο τελικά πήγα, έπρεπε... δήλωσα ψεύτικη κατοικία. Δήλωσα ψευδή διεύθυνση για να μπορέσει να με δεχτεί κάποιος, δηλαδή έκανα μια αλχημεία (γέλια) με κάποιους γνωστούς μας που μένανε στο Χαλάνδρι, για να μπορέσω να πάω στο κέντρο Χαλανδρίου, δηλώνοντας ότι μένω κάπου αλλού (γέλια).

-Και τέλος τι έγινε; τι κατάφερες;

-Τέλος πήγα από εκεί και μου είπαν «Ξέρεις αγόρι μου δεν έχεις δυσλεξία, έχεις ένα πρόβλημα συγκέντρωσης, δεν νοείται... κι έτσι κι αλλιώς δεν υπάρχει και θεραπεία

τόρα γι' αυτό». Τους λέω «Μα εφόσον την έκανα, τι εννοείται δεν υπάρχει!» (γέλια).
Εεε... αυτά κι έφυγα.

-Μάλιστα. Τα είπαμε όλα νομίζω (γέλια)

-Σ ευχαριστώ!

-Τίποτα, εγώ!
